

da bemeldte Love udkom; ja, det er ganske rigtigt, men hvilken Opfattelse i den suundne Tid? Jeg skulde mene, at det efter mit Standpunkt maatte være Samfundets Opfattelse, Lovgivningsmagtens Opfattelse; men det kan den ærede Rigsdagsmand ikke mene, thi han har ved denne Leilighed slet ikke Brug for denne Opfattelse, men kun for Forbryderens Opfattelse, — og det er altsaa de daværende Forbryderes Opfattelse, det skulde gjælde om. Det vil imidlertid være meget vanskeligt at komme paa det Nene dermed, ligesom det vilde have sine store Vanskeligheder at komme paa det Nene med Nutidens Forbryderes Opfattelse af Forholdet; dertil kunne vi ikke komme. Jeg skal kun her benytte Leiligheden til at gjentage, hvad der allerede er udtalt saavel af den høitæredede Justitsminister som af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at den ærede Rigsdagsmands (Kleins) Grundfeil i Betragtningen af hele denne Sag er, at han sætter Forbryderens vilkaarlige Skjøn over Samfundets fornuftige Erkjendelse; jeg kan ikke indsee rettere, end at deraf skriver sig alt det, vi idag have hørt af ham. Naar jeg igaar tillod mig, ligeoverfor de ærede Herrer, der mene, at der vil skee en Uret ved at følge Regjeringens Udtale, at udtale, at der da er en heel Deel anden Uret, som de maatte søge at redressere, og i den Henseende tillod mig at henvise til Loven af 30te November 1857 og Loven af 6te November 1858, saa har ogsaa i saa Henseende Udskiligt været udsagt mod mig, ikke blot med Hensyn til Loven af 6te November 1858, en Lov, som jeg ikke troer, man kan komme nogen Vel med, men tillige med Hensyn til Loven af 30te November 1857. Man har navnlig sagt, at den Uret, der er skeet ved Loven af 30te November 1857, er ophørt, eksisterer ikke mere, og at altsaa derved Intet er at redressere, men at det er Noget, jeg har overseet, — om det skulde være overseet vilde være temmelig ligegyldigt —; men de ærede Herrer kunne ikke slaae sig til No ved denne Betragtning; thi det er ikke Tilfældet, hvad de mene.

Det er vel saa, at Loven allerede foreligger fra 30te November 1857, men Overflyttelsen til Anstalten paa Bredsløsefille Mark er først begyndt i de første Maanedes af 1860, saa Straffetiden i Celle for de Fanger, hvorom der er Tale, sandelig ikke er forløben endnu. Altsaa Tølelsen af den Uret, som de ærede Herrer ved denne Leilighed have, maa de vedblive at have ogsaa med Hensyn til Loven af 30te November 1857, og denne Uret maa de, naar de ville være consequente, søge at faae afhjulpen. Den ærede Rigsdagsmand (Klein) yttrede fremdeles, at jeg havde ladet Ytringer falde, som ikke toge tilbørligt Hensyn til Andres Vengstelse for, at der skulde gjøres noget Uretfærdigt, og det forekommer mig, at han havde opfattet min Udtalelse i den Retning, som om jeg vilde spotte med andre ærede Rigsdagsmands Tølelse i saa Henseende; men det er sandelig langt fra paa nogen Maade at have været min Mening. Jeg anerkjender fuldkommen det ligefrem Paaskjønneelsesværdiske; der er i den Omhu og Over, hvormed man her søger at værne imod, at der gjøres en formeentlig Uret, og jeg er den Sidste, der skulde tage Ordet for at neddæmpe denne Interesse; men idet jeg saaledes for ramme Alvor har udtalt min Aerkjendelse af denne Vengstelse hos ærede Medlemmer for at gjøre Uret og har sagt, at jeg gjerne vilde kunne tage Hensyn dertil, saa kan jeg ikke nægte, at jeg egentlig ikke har tænkt paa Vengstelse hos Juristerne; thi jeg troer, at de nok selv maa kunne komme ud over disse Vanskeligheder; det synes heller ikke, at Juristerne her i Salen lide af megen Vengstelse i dette Tilfælde; thi det er i Virkeligheden kun to Jurister, der have udtalt sig i denne Retning; men jeg har tænkt paa de Medlemmer her i Salen, der ikke ere Jurister, og som ganske naturligt kunne føle sig noget ængstelige ved nu at skulle afgjøre et Spørgsmaal som dette, med Hensyn til hvilket de see, at der ogsaa iblandt Juristerne er forskellige Meninger, og hvor der muligt kunde skee Uret ved at følge enten den ene Jurist eller den anden.